

Forfatter: Andresen, Kresten

Titel: BREV FRA: Andresen, Kresten (1915-01-18)

Citation: Andresen, Kresten: "BREV FRA: Andresen, Kresten (1915-01-18)", i *Krestens Breve*, H. ASCHEHOUG & CO., s. 59. Onlineudgave fra Danmarks Breve:
<https://tekster.kb.dk/text/letters-005702162-000-shoot-L0057021620000069.pdf>
(tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Krestens Breve

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Cuy, 18. 1. 1915.

Nej det var forfærdeligt. Det eneste, vi fik, var næsten franske Jærnportioner og Vin. Det var den 12. Januar. Den 13. havde vi det nogenlunde roligt. Men den 14. gik Stormen videre, og den kom, uden at vi anede det.

Pludselig hørte vi Stormraab lige til højre for os, og forfærdelig Geværild. Vi skulde flankere Angrebet; sværmede ud i en lang Kæde og gik springvis over mod en ' Skov, som var besat af Franskmændene, der allerede havde forladt Stillingen.

Vi blev modtaget af en morderisk Ild, men gik støt fremad i korte Spring, og jeg saa slet ingen falde.

Ved Skovbrynet holdt min Afdeling sig længe. De gik paa med Bajonetten derinde. Allerede kom der nogle med en Snes Fanger. Kort efter maatte vi med ind i Skoven, og der tog vi ca. 50 Fanger. Det gjorde mig saa ondt at skulle afvæbne dem; tilsidst havde jeg Lommen fuld af alle Slags Knive. Men der var intet at gøre. Jeg havde haabet at blive sat til Bevogtning af Fangerne, men kort efter blev vi kommanderet frem igen. Derved kom jeg bort fra mit Kompagni og sluttede mig til Jægerne. De stod længe i en Hulvej og trykkede sig, fordi der var et Maskingevær, som knitrede foran os, og de syntes, det var dem uværdigt at skulle storme det. Men omsider gik vi løs ned mod et Slot i Bunden af Dalen; der stod Maskin-s. 60geværet i et Taarn, og vi maatte søge Dækning ind under Murene.

Andre fandt straks Vej til Vinkælderen. Jeg traf der et Par Kammerater, og vi sluttede os sammen.

Franskmændene trak sig nu over paa den anden Side af en Eng og tog Stilling bag en høj Banedæmning. Vi maatte frem gennem Slotshaven, over Engen. Til højre laa Soissons ganske nær ved os. I et af de yderste Huse stod et Maskingevær, der bestrøg hele Engen. I kan tro, vi fik Fart paa, og jeg begriber ikke, at vi slap fra det, for Kuglerne hvislede ind i Græsset rundt om os, saa vi næsten traadte paa dem; men heldigvis kom vi over til Dæmningen, andre stormede over. Vi blev tre Mand liggende, fordi vi ikke kunde holde ud at løbe mere; men det blev ogsaa temmelig hedt, da vi kunde ses fra Soissons og blev stærkt beskydt, saa snart vi rørte os.

Imidlertid kom 36. bagfra, og dem sluttede vi os til. Vi sværmede ud tværs over Engen og begyndte at grave os ned ca. 3-400 Meter fra Byen. Om Aftenen gik vi tilbage, og undervejs sloges der et dygtigt Slag i Slottets Vinkælder.

I Skoven fandt vi en saaret Løjtnant; ham bar vi op over Skrænten. Endelig naaede jeg hjem; men næppe havde jeg gjort Anstalter til at faa noget at spise, før vi blev alarmeret igen. Stillingen skulde holdes nede paa Engen, og vi maatte ned igen for al forsvare Stillingen og grave os rigtig ned. — Det var vi færdig med henad Kl. 2. Saa svøbte jeg mig ind i min Kappe og vilde netop til at slumre ind, da vi paany blev alarmeret; vi skulde afløse 12. Regiment. Nu gik vi vild i de mange Skyttegrave og irrede omkring til Kl. 6 1/2, hvorpaa jeg straks blev kommanderet paa Lyttepatrulje.

Saadan gik det i fem Døgn, ikke en hel Times Søvn, ingen Køkken, ingen varmt, ingen Kaffe, ingen Tag over Hovedet; indtil endelig Afløsningen kom Kl. 2 om Natten mellem den 16. og 17. Det var bælgmørkt. Vi gik igennem Crouy, hvor alle Gader var barrikaderede paa Revolutionsmanér, og kom ad underlige vildsomme Veje gennem mægtige Ruiner og opdagede, at vi var vild.

Vi kom ind i en romantisk Klippehule, hvor vi hvilede en Times Tid. Endelig Kl. 8 kom vi tilbage til vor egen Hule ved Terny, hvor vi havde vore Tornystre liggende. Alle Køkkener holdt der parat med Ærter og Kaffe — og hvor vi spiste! Jeg var saa slap, at jeg knap kunde s. 61holde mit eget Gevær. Et Par Timer efter gik det videre. Da vi kom til Sorny, holdt der det kejserlige Livregiments Musik og spillede Æreshymne for Sejerstroppe. Siderne af Gaden var fulde af Soldater. Vi rykkede videre, og da vi naaede Terny, kom Musiken efter os i store Automobiler og gav os end et Nummer. Men vi fortsatte og marsjerede endnu 10 km til Jumencourt; da var jeg ogsaa saa træt, at jeg næsten ikke kunde mere.

Vi hvilede saa der til næste Morgen og kom saa med Banen til Noyon. Inden vi drog af, kom III. Armékorpsets kommanderende General og takkede os i en lang Tale. Kejseren vilde selv have besøgt os paa Slagmarken; men det havde Generalen ikke tilladt. Det var et af de største Slag, der har staaet dernede i den sidste Maaned. Baade Livregimentet 36. og Reg. 12. havde nægtet at storme. Jægerne havde villet paa den Betingelse, at 86'erne¹⁾ maatte komme dem til Hjælp; de var nemlig blandt Infanteriet det samme, som de 42 cm Kanoner var blandt Artilleriet. Vor Bataljon tog alene 1150 Fanger (det stemmer desværre), men vi mistede ogsaa ca. 400. Ialt har vi taget en 5000 Fanger; men vi har haft et Tab paa over 10,000.

Det var et mægtigt Slag, uhyggeligt, forbundet med store Savn og Lidelser. Men jeg takker Gud, at jeg er sluppet derfra. Mange, mange af dem, jeg kendte, ligger nu derude, maaske ligger der endnu Saarede.

Jeg fandt Saarede, som havde ligget hen i seks Døgn, lige fra de første Kampe.

Aa, I gør Jer ingen Forestilling om, hvor forfærdelig en Slagmark er, og jeg vilde helst glemme de Indtryk,

endskønt tilsidst var man saa sløv for det, at man ikke ænsede det.

Jeg tror ikke, vi har mistet nogen af de ægte, gode Folk hernede; jeg har forespurgt overalt. Der bliver gjort en vældig Stads af »Das eiserne Battallion«, som vi bliver kaldt, og over hele det tyske Rige skal Parolen i fjorten Dage være »Flensborg«. —

Jeg er saa ked, saa ked over at have oplevet dette. I véd vel nok hvorfor. Og det, skønt jeg kan sige mig selv, at det hele jo ikke er saa galt. Vi er gaaet én km frem, ned mod Soissons og Bredderne af Aisne, som vidt og bredt er oversvømmede. Men det er en Oplevelse, eller en Mangfoldighed af Oplevelser, som sent vil glemmes. —

s. 62 Men nu tænker jeg, det vil vare noget, inden vi kommer langs igen, da vi har lidt altfor store Tab. Ved ét Kompagni er der kun en eneste Underofficer tilbage af Befalingsmændene. Vi skal have fjorten Dage Hvil, og det trænger vi haardt til.

Jeg har faaet fire Pakker med Smør paa én Gang samt Breve og andre Pakker, og jeg siger mange Tak for det altsammen. Nu har jeg da noget, at jeg kan komme til Kræfter igen.

Halvfjerdsindstyve af vort Kompagni har meldt sig syge, saa der er kun en tredive Stykker tilbage, der er nogenlunde hele.

I maa undskylde, at dette Brev er saa uordentligt; men Indtrykkene er saa mange og forvirrede, saa jeg kan slet ikke samle mig. Jeg skal nok skrive Jer lidt mere derom